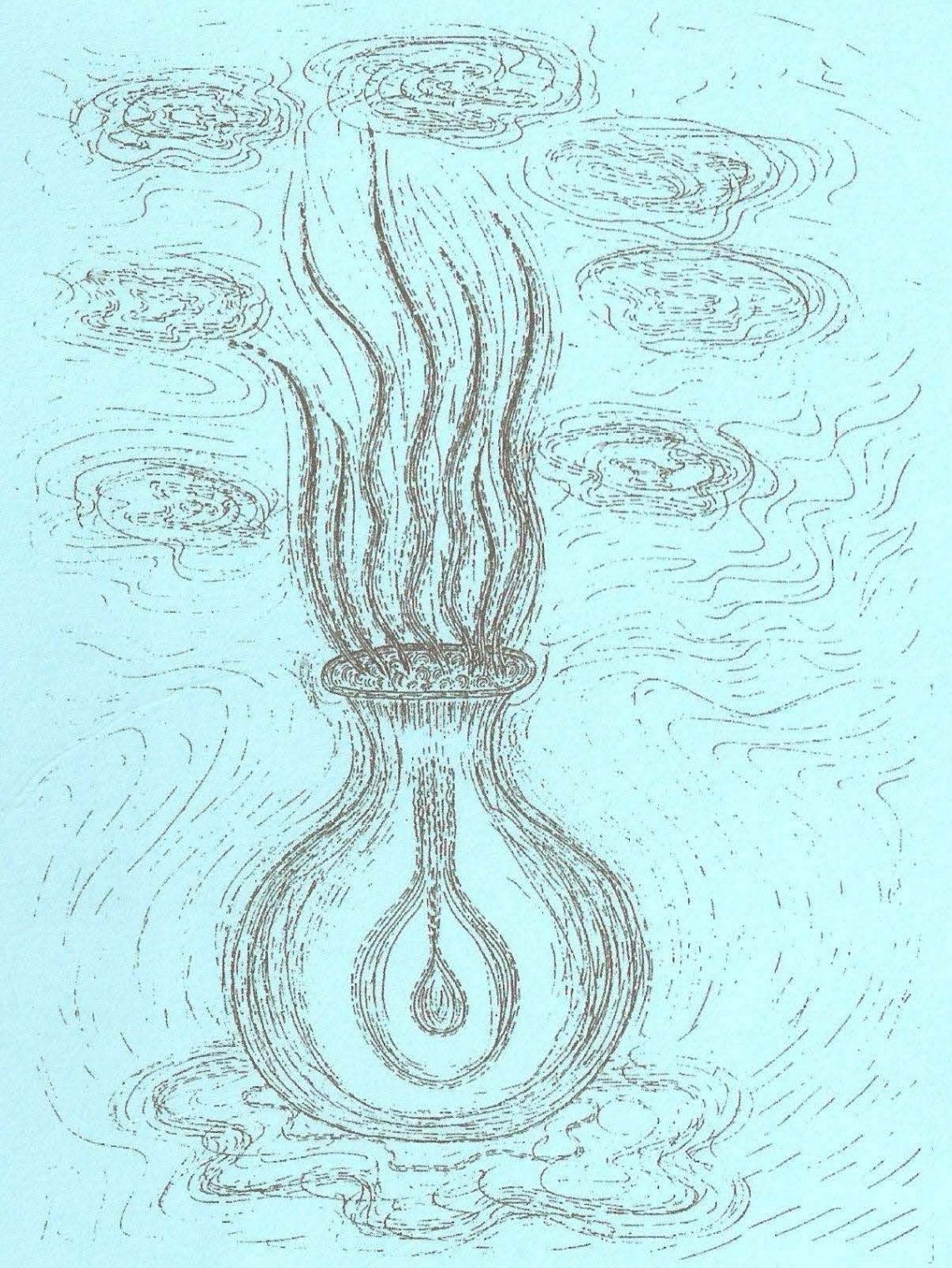

Валентина Петроченкова

На хвилях
життя

Творча майстерня „Осяння”
Мюнхен – Київ
2006

Мюнхен 2006

Валентина Петроченкова

На хвилях

життя

Мюнхен 2006

Друге видання віршів
Валентини Петроченкової
із двох поетичних збірок :
" Струни серця " та
" Грюс Готт "

Редактор: Вікторія Степаненко
Художник: Олена Мікушева
Комп'ютерна верстка : Костянтин Белевцов

Мюнхен - Київ
2006
Творча майстерня " Осяння "

Мюнхен , тел. 004989-79893397 , В. Петроченкова
Київ , тел. 0038044- 4253987 , О. Мікушева

I розділ

Сліди людські

Все життя із іксів та ізреків

Все життя із іксів та ізреків,
Знаків оклику й запитань,
Із людських і природніх вибриків,
Із стихій і конкретних завдань.

Коло світу без впину котиться.
Вік шаленно прискорює біг.
То зіллються, то знову розходяться
Різноколірні спектри доріг.

Я не можу спокійно заснути,
Бо у сонячні кольори днів
Є й такі, що вкрапляють отрути
Непомітністю напівтонів.

Все життя - це суцільна формула.
В нас вона і всі разом ми в ній.
Радо приймем її з невідомими,
В чистоті б тільки й правді своїй.

В житті усе, як в геометрії,
Перпендикуляри і кути.
Рівноважливі в цій симетрії,
Як він, і я, і ти, і ми.

Якщо фанфари і медалі
Засліплять шлях, яким іти,
Не забувай діагоналі,
Що слави з'єднують кути.

Коли у розпачі тривога
Поставить прірву на межі,
Тоді звертаємось до Бога:
"Врятуй, прости, допоможи..."

В тенетах пристрастей й наживи,
Осліплі в славі, мов кроти,-
До Тебе, з темряви, ледь живі,
Взиваєм: "Отче, захисти!"

О, мати рідная Природо,
Прости нам глум і забуття,
Дай змити бруд з людського роду,
Щоб чистими йти в храм Буття.

З тернистих хащ заблудлі діти
В свій дім вертаються завжди.
Ти вийди, Отче, нас зустріти,-
Дітей Додому проведи.

Людині невродливій

Земля на вид, мов жінка сива,
Обличчя зморшками усе.
Та є невимовлена сила
У тому, що на ній цвіте.

Отак й людина невродлива -
Бува, й не відає про те,
Що невичерпний витвір дива
В життя душа її несе.

Серця і квіти б не цвіли,
Напевне сонце б не світило,
Планета навіть обідніла,
Коли б тебе, така людино,
Не стало раптом на землі.

Київські тополі

Ой, стрункі й високі
Київські тополі...
Міряю я кроки
В сумніві і болі.

Біль, що в серце вкрався,
Хоче розпитати:
Нащо розум здався,
Який дала мати?

Чи на те, щоб пити
Тільки насолоду,
В затишку сидіти,
Цінувати вроду?

Ні. В гіркій й солоній
Воді серце вмюю.
Родяться у болі
Правда і надія.

Ой, стрункі й високі
Київські тополі...
Міряю я кроки
В сумніві і болі.

Навколо сонця обертається Земля
І разом з нею обертаюсь я.
Коли вертатиметься вона з того світу,
Чи лишиться в ній часточка моя?

Сліди людські

Пісками, тундрами пройшов, -
Сади й міста лишив,
Боровся, вистояв, знайшов -
То означає: Жив!

Чи за верстатом день стояв,
Ах, проза - план давав, -
В боях на Кубі не бував,
А їй допомагав.

Якщо ти - мати, й дитвора
Тебе обсіла вкруг,
І вдома скромно, без "ура"
Не покладаєш рук,

Ти не хвилюйся. Твої сини -
То не пусті плоди.
І гідно понесуть вони
В життя твої сліди.

Аж ось один гірський потік
Рікою раптом став,
То на століття, не на рік,
Ім'я закарбував.

А може, слід твій - талий сніг,
Що враз з землі іщез?
Не вір... Його невинний біг -
То хліб і струм на ГЕС.

Горів. Будив людську любов,
Не спав у пору жнив,
І на сівбу весною йшов,
То означає: Жив!

На кіноекрані

Тиша смертельна у залі,
Немов джерело глибоке,
У зливі думок на екрані
Б'ється серце епохи.

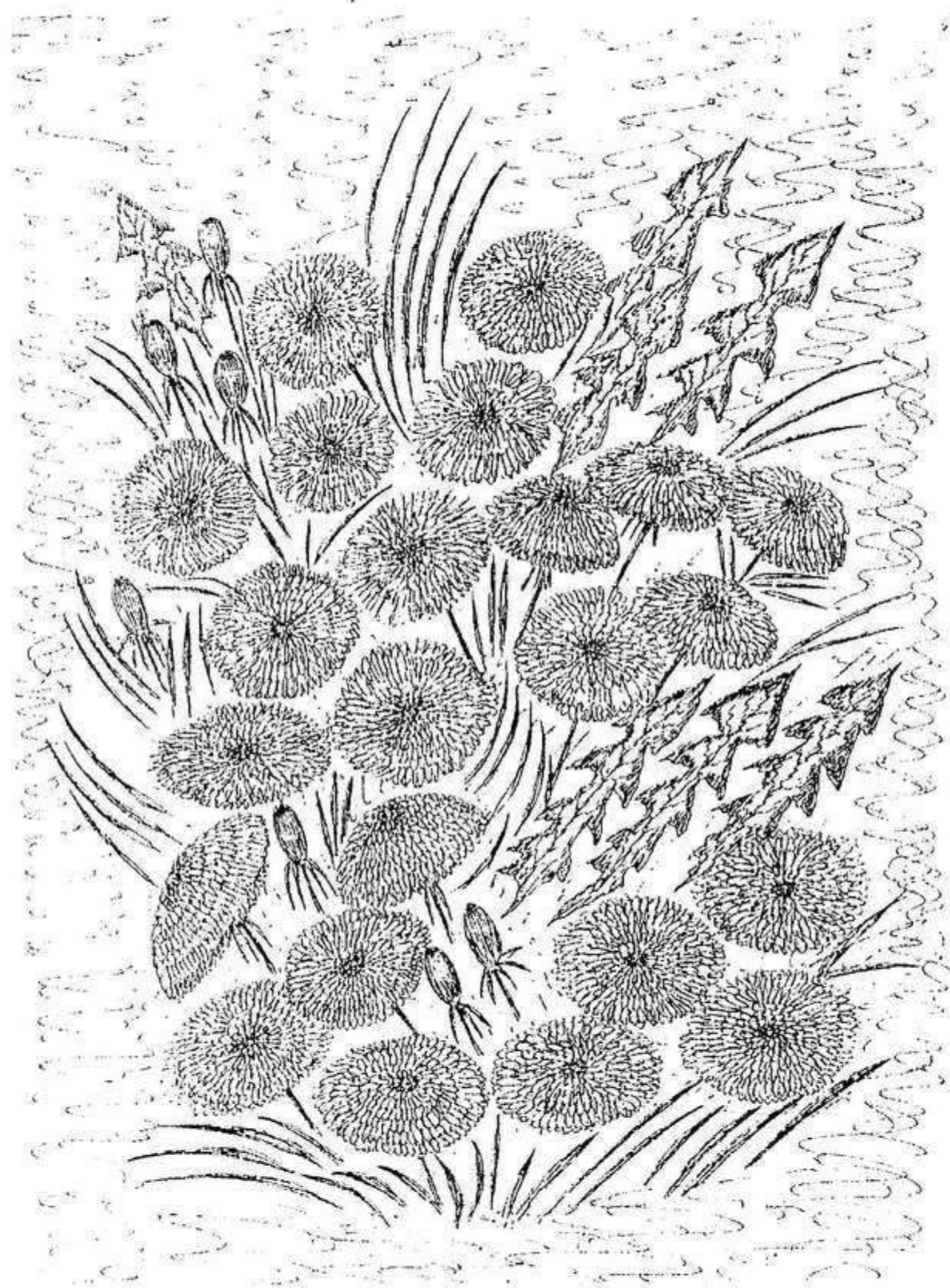
Неспокій, відчай, тривога,
Кохання, радість чи щастя,
Душевна сила й знемога,
Космічні зоряні траси,

Доріг бойових звитяги,
І незагоєні рани,
Пам'ять людська і зневага,
Підвладні кіноекрану.

Якщо ти хоч чимось причетний
До святості кіностворіння,
Мовчки пройдеш повз безчестя,
Тобі не простить покоління.

Не розмінюй себе на дрібниці,
У всесвіту ти на варті.
Великий лиш спалах зірниць
Життя твого й розуму вартий.

Тиша смертельна у залі,
Немов джерело глибоке,
У зливі думок на екрані
Б'ється серце епохи.

II розділ

Краю мій

*Краю мій, ти для мене - молитва ,
Все святе в тобі - радощі й біль .
Не лишу тобі болю ні крихти ,
Буду його збирать звідусіль .*

*По краплині , мов росу , збиратиму .
Най життя в ньому згасне , мов мить .
І спокійно помру , коли знатиму ,
Краю мій , що тобі не болить .*

Моєму Києву

*Ще ніколи в житті так не скучила
По тобі , моє рідне місто ,
Що тополь і каштанів кучері
Болем в серце ввійшли , мов навмисно .*

*Як навколо все пахне Києвом ,
Коли вечір стуляє повіки !
Вкрався сумнів у серце, - чи виїду ,
Чи в тобі залишусь навіки ?...*

*Мабуть , винні тому будівельники , -
Укатали магнітом дороги ,
Що душею до тебе накрена ,
Що до тебе спішать мої ноги .*

*Україно моя , я б погодилась
Розставатись з тобою , та знову ,
Щоб шляхи у тобі мої сходились ,
Мелодійну впиваючи мову .*

*Ще ніколи в житті так не скучила
По тобі , моє рідне місто ,
Що тополь і каштанів кучері
Болем в серце ввійшли , мов навмисно .*

Клавдієєв

*Веселі крики електрички
Вплітаєш в тишу гомінку .
Переплелись стежки , мов стрічки ,
В весняно-листянім вінку .*

*Медовий запашний напій
Повітря й лісу покривало ,
Величний дзвін й неспокій твоїй
Мене навік причарували .*

*Я вся в цій казці чарівній .
І ти , мій Києве , не сердся , -
Що у п'янкій красі оцїй
Я залишила частку серця .*

Навчальний бій

*Навколо ліс , луг поруч і Десна...
Такої тиші я не чула з роду .
Уся земна навколишня краса
Купає у цїй тиші свою вроду .*

*І раптом серед ночі чую гул
Далекого повітряного бою .
Хто бачив справжній бій або хоч чув -
Навічно носить в пам'яті з собою .*

*Згадала я - мені розповіли -
Що іноді тут чуть бої навчальні ,
Щоби спокійно спати ми могли
Під мирним небом тихими ночами .*

*Але в цю ніч забрав весь спокій мій ,
Відкривши рани в болісному леті ,
Оцей повітряний навчальний бій ,
Як пам'ять про неспокій на планеті*

Виклик кидаю війні

З'явилася на світ моя сестричка
У сорок сьомім, в мирну голубінь .
Вродлива та струнка , немов смерічка ,
Проте ї на ній війна лишила тінь .

Здоров`я, що їй несли батько й мати ,
Порозгубили в згарищах війни , -
Як батько по Європі йшов солдатом ,
А матір у гестапо повели ...

І той , хто в сорок першим - сорок п`ятім
Не народився в ці жахливі дні ,
Не зможе нареченим її стати , -
Не підуть в зав`язь квіти весняні ...

В щоденному житті іще доволі
Нам роки ті одділюються страшні .
Скажіть мені , кого винити ? Долю? -
Свій гнівний виклик кидаю війні !

Батькові дороги

Так багато на світі доріг ...
В кожній долі - свої космодроми .
Якщо молодість в серці зберіг ,
Йди сміливо вперед без утоми .

Мені батько дороги лишив -
В Комсомольську , що йде вздовж Амуру ,
Ярославську , де голодно жив
В пору славу , ясну і похмуру .

У війну під ворожим вогнем
Відновляв він мости й залізниці ,
По яким світло-сонячним днем
Перемога прийшла яснолиця .

Він прожив з чемоданом життя , -
Не зберіг ні багатства, ні грошей.
Знав: нетлінними ввійдуть в буття
Лиш дороги та справи хороші .

Я дорогами тими іду
Крізь життя теж з одним чемоданом.
Може свій космодром віднайду
На шляхах, що батьками нам дані...

В'язневі Освенциму
Миколі Онисимовичу Масляєву

ЖИВУ

Я вийшов з тих місць ,
Звідки приходять
Лише мертві у безсмертя.
Я пережив страхіття війни ,
І вижив , тому що завжди вірив і повторював :
"Житиме моя Батьківщина і я житиму!"

Фашисти знущалися наді мною ,
Морили голодом ,
Принижували мою людську гідність .
Я носив замість імені номер ,
Проте я не припиняв повторювати :
"Житиме моя Батьківщина і я житиму!"

Сьогодні я щасливий
Бачити світле небо над моєю Вітчизною,
Дихати свіжістю її полів ,
Любити жінку , ніжнішу за весняний ранок ,
Милуватися її золотавим волоссям...
Я живу , тому що завжди вірив у безсмертя моєї
Батьківщини.

Я певен: життя і свобода моєї Вітчизни вічні ,
Як небо і сонце , вода й повітря ,
Як негасиме кохання жінки ,
Як нескореність мого народу ,
Як саме життя на землі .
Я живу , тому що люблю мою Батьківщину.

/Авторизований переклад з іспанської/

Ой, росла берізонька

пісня

Ой, росла берізонька над ставочком з ясенем...
Жити сподівалася довгії літа .
Над щасливим затишком круки розгулялися , -
Що було затоплено , пам'яттю зліта.

Штучне море схлипує , небо вкрилось хмарами ,
Рани розболілися , прах сплива з могил .
Хто згубив земну красу , налетів примарою ,
Та бодай ніколи не розправив крил .

Серед степу голого знову збудувалися.
Садівничий виростив груші на вербі .
Та нема ставочку , де ми вдвох кохалися ,
І Дніпро далекий плаче у журбі .

На сільській околиці викопаем копанку ,
І берізку з ясенем виростимо знов .
Всю свою зажуроньку в тій воді утопимо.
На новому березі зацвіте Любов.

III Розділ

КРУГЛОРІЧНЕ

Різдвяна ніч

Чарівна ніч , у зорепад завітчана ,
У віхлі колядок і пісень ,
Різдвяна ніч , із Всесвітом повінчана ,
Подарувала людству світлий день .

Прийшов Ісус , посіяв зерна Істини ,
Яка в любові й радості зроста ,
Щоб кожен з нас відчути міг воістину
В своєму серці Дух Живий Христа .

Зимо моя

Зимо моя , чародійко
З голубим зашалком ,
В тебе я ще із дитинства
Закохалась шалко .

Ти мене приворожила
Синіми очима ,
Ти , - мов дівчинка тендітна ,
З білими косима .

Оповий мене в ті коси ,
Забери з собою
У неспокій , що лишає
Вічно молодю .

Щоб із вітром в заметілях
Пошуків прожити ,
А , розтанувши , розквітнуть
Березневим цвітом .

Місяць березень

Місяць березень сватів
До зими послав .
Лютий з гніву побілів , -
Доньку не віддав .

Тільки в березень зима
Закохалась - жах ,
З хати батька утекла ,
Поборовши страх .

На весілля всіх звірів
Березень скликав .
Під пташиний ніжний спів
Милу обіймав .

Від обіймів тих хмільних
Розтає зима ,
Соромливо з пліч струнких
Плаття опада .

А коханий із струмків ,
Сонячних дзеркал
Нареченій вбрання сплів ,
Весною назвав .

Господинею весна
Вийшла на поріг .
Ясним поглядом вона
Розтопила сніг .

Хмелем сповнила серця ,
Зчарувала всіх .
Їй , вагітній , долиця
Життєдайний сміх .

Материнським молоком
Поїть землю всю ,
Щоб довіку все цвіло
І несло красу ...

Розкрию я навстіж вікна

Розкрию я навстіж вікна ,
Відкрию назустріч двері :
"Заходь в гості , любий вітре ,
Заходь до моєї оселі!"

Візьмемо вдома гітару
І підем блукати до моря ,
Вийде там місяць з-за хмари ,
Вийде й заблудиться в зорях .

Схилився над морем явір ,
Берези тихо шепочуть .
Осокір завмер над яром
І дуб послухати хоче ...

Застигли на чатах тополі ,
Цей берег - Черкащини диво !
Село Сагунівка над морем ,
Яке ж ти зелене красиве!

Заходь же за мною , вітре ,
Візьмемо вдома гітару .
Співатимуть з нами віти
І місяць вийде з-за хмари...

У літню ніч , у передранні

У літню ніч , у передранні ,
Коли примеркають зорі ,
Йде місяць назустріч світанню
У ранок дзвінкий і прозорий ;

Коли вся природа , мов диво ,
В нестерпнім жагучім чеканні
Завмерла , мов двоє щасливих ,
В чарівну ніч в передранні-

Тихо дерева плачуть
У занімлім мовчанні .
Немов би то сльози юначі
Освідчення в першій коханні .

Скажіть мені , ясній зорі ,
Скажіть , чом дерева плачуть ?
Чом ранки дзвінки і прозорі ,
А місячні ночі - гарячі ? ...

Осінь

Надворі осінь. І в моє життя
Вже незабаром прийде осінь .
Його прозоро-синя просинь
Цвіт юності візьме без вороття .

Та найщиріша все ж таки вона:
У кольоровім розмаїтті
Налиті сонцем , соковиті
Плоди смачні , пахучі принесла .

Пошли , природо люба , і мені
В мої осінньо-пізні роки ,
Як тим плодам , цілющі соки .

Щоб ними напувать серця людські ,
Щоб сили в них буяли молоді ,
Бурхливі , чисті та глибокі .

У літню ніч , у передранні

У літню ніч , у передранні ,
Коли примеркають зорі ,
Йде місяць назустріч світанню
У ранок дзвінкий і прозорий ;

Коли вся природа , мов диво ,
В нестерпнім жагучім чеканні
Завмерла , мов двоє щасливих ,
В чарівну ніч в передранні-

Тихо дерева плачуть
У занімлім мовчанні .
Немов би то сльози юначі
Освідчення в першій коханні .

Скажіть мені , ясній зорі ,
Скажіть , чом дерева плачуть ?
Чом ранки дзвінки і прозорі ,
А місячні ночі - гарячі ? ...

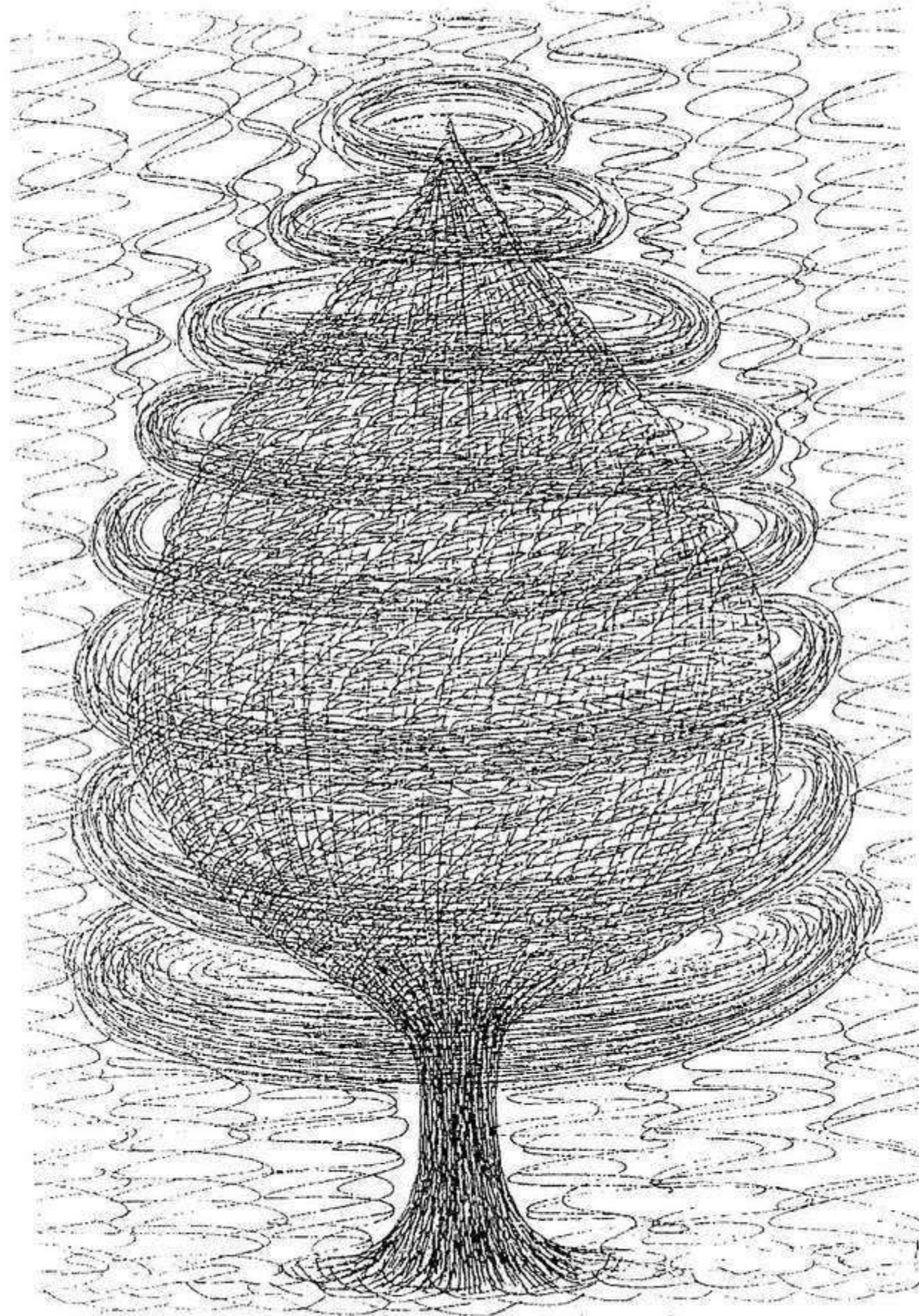
Осінь

Надворі осінь. І в моє життя
Вже незабаром прийде осінь .
Його прозоро-синя просинь
Цвіт юності візьме без вороття .

Та найщиріша все ж таки вона:
У кольоровім розмаїтті
Налиті сонцем , соковиті
Плоди смачні , пахучі принесла .

Пошли , природо люба , і мені
В мої осінньо-пізні роки ,
Як тим плодам , цілющі соки .

Щоб ними напувать серця людські ,
Щоб сили в них буяли молоді ,
Бурхливі , чисті та глибокі .

IV Розділ

Люблю життя

Надія

Неначе фея в платті білім
З'являєшся до мене ти,
О, світла, радісна надіє,-
Пораднице в моїм житті!

Ти, ніби промінь, пустотлива.
Для тебе іграшка - життя.
Буваєш вірна ти й зрадлива,
Та все тобі прощаю я.

Тобі не можна не простити,
Ти - як повітря, як вода.
Без тебе я не можу жити,
Без тебе я зовсім сліпа.

В надії серце, мов в огні.
Надію маєш - і не маєш.
Та найстрашніше - це тоді,
Коли нічого не чекаєш.

Роздум про щастя

Щастя - мов чисте високе небо,
Приходить само, просити не треба.
Воно, як сонце, що сяє заможно,
Хоча й не щодня, не хвилину кожна.
Небо прекрасне, коли - ні хмарини,
Та в спеку благаєш живої краплини.
Коли ж задощить і не вщухає,
То сонечка знову природа жадає.
А горде світило примусить не можна
Світити щодня у хвилину кожна.
То ж будьте, дощі, громовиці й бурани,
Щоб став нагородою сонячний ранок.

Люблю життя я до нестями

Не треба маршів похоронних,
Вальс краще, "Голубий Дунай",
Коли умру, не треба стонів,
Веселу, музику, заграй!

Щоб сонце, як завжди, світило...
Я буду мертва лиш тоді,
Доки моє холодне тіло
Ще не віддадуть землі.

Коли ж укриюся землею,
Тоді навіки оживу;
Світанком упаду над нею,
Розливши промені в траву,

Ромашкою розквітну в полі,
Заплутавшись між буйних трав,
Дощем спадатиму поволі
На фоні райдужних заграєв.

Я житиму у росах, в травах,
В плодах дозрілих запашних,
В іскристих, щирих чи лукавих,
У посмішках дітей моїх.

До забуття... Ні, - до нестями
Життя люблю, - і це тому,
Коли мене на світі вже не стане,
Я всеодно ніколи не умру!

Синові

Є слово від усіх дорожче,
Найважливіше від усіх,
Не купите його за гроші.
Забуть його - великий гріх.

Нещирість, зрада чи байдужість
Ужитися не можуть з ним.
Воно в житті, мов хліб насущний,
Що зерном вистиг яровим.

Де не витримує кохання,
Перейде в злість чи забуття,
Воно, мов свіжість передрання,
Поверне знову до життя.

Живе воно і між чужими
у теплоті сердець і рук.
Я слово чую це від сина:
"Ти, мамо, - мій найкращий Друг"

Зломилу грушу буйні вітри.
Вона ж не піддалась стихії.
Її міцні зелені віти
Пустили гілки молодії.

Стволом лягла вона на землю,
І сили від землі набралась,
У щедрості своїй взаємній
Весняним вбранням завітчалась.

Милує погляд перехожих,
Дивує стійкістю своєю,
І хочеться так бути схожим
Красою й мужністю на неї.

Почуття

Почуття моє настояне на травах,
На тому хвільному повнолітті,
До якого, ніби до бальзаму,
Хочеться припасти й охмілити.

Тим хмільне воно, що скупане в любистку,
В прохолодних світанкових росах,
В сутінках багряно-променистих,
В спеках загартоване й морозах.

Я його по всіх світах збирала,
В ньому всяких сумішів доволі.
По стрімких дорогах і вокзалах
Напувала радістю і болем.

Тож воно хмільне, гірке й веселе
По усіх світах далеких бродить.
Не знайде єдиної оселі,
Бо циганське і бродяче зроду.

Сікстинська Мадонна

"У тебе на стіні ікона?
Мабуть, ти молишся?" - спитали.
"Та то ж Сікстинська Мадонна.
Її в житті ви не стрічали?"

Вона життя несе нам, людям,
Безсмертя на земному тлі.
Її, матері, молитись будуть
В усі віки на всій землі".

Його величність час

Є й серед нас Ромео і Джульєтти,
Трістани та Ізольди - серед нас.
Про них і зараз пишемо сонети.
Не владний над закоханими час.

І все ж у плині часу є секрети.
Його могутність вища почуття.
Закохані вмирають і поети -
А він у вічності продовжує життя.

Нацкрацій вчитель і найкращий лікар,
Порадник в безпорадності сліпій.
І що б не сталося, під його опіку
Сміливо йди у плин його святий.

Зумій піднятись на його вершини,
Що недосяжними здались для нас,
Щоб в майбутті тебе за ці хвилини
Схвалити міг його величність час.

Ціна часу

Грабіжнику, ти в мене вкрав хвилину.
Не скористався нею, - перевів.
А потім, змарнувавши цілу днину,
Подарував букет пустих і пишних слів.

Украсти час - то є найбільший злочин,
Бо він - безповоротний у житті!
В ніяких грошах, сріблі, позолоті
Його загублених хвилин не віднайти.

За ті години стала я старіша.
Зробить за днину можна й відкриття,
Подарувати людству світлі вірші...
А ти забрав мій час без вороття.

Не зміряти ні жодному закону
Злочинства, що ти, граючись, вчинив.
Нехай сумління не простить тобі до скону
Оті години, що ти марно перевів.

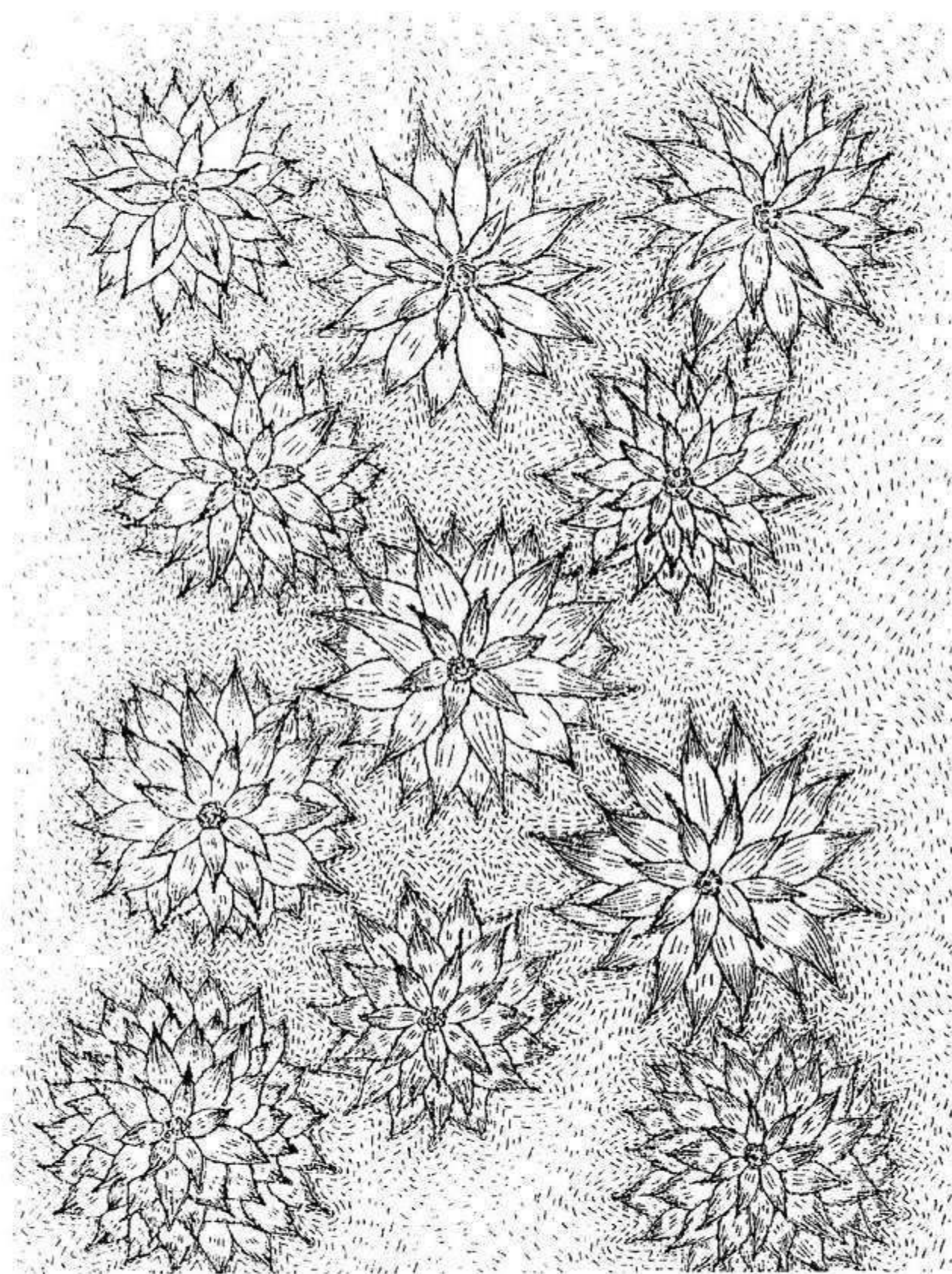
Я маю слово - вічне диво

Я маю слово - вічне диво,
Що світ уміщує в собі .
Воно зорею освітило
Те , що лиш жевріло в мені .

Воно відкрило навстіж душу
Усім красотам і вітрам ,
І лиш йому завдячить мушу
За те , що маю і віддам .

І лиш його благословляти
За дивосвіт у далині
І за багатство віддавати ,
Що поселилося в мені .

Тим диво-словом є "Дорога",
Що йде в непізнані світи...
Одвічна радість і тривога
В синонімічному слові "Йти" .

V Розділ

Кредо

Кредо

Що я роблю на цій землі?
І що людині треба знати?...
Куди піти, кого питати,
Щоб не борсатися в імлі?

Бо для весняної ріллі
Добірні зерна треба мати,
Дощем і сонцем напувати,
Щоб щедро хлібом проросли;

Одвічно сіять, будувати
Міста, дороги і мости,
Садами землю прикрашати,

Щоб на завітчаній землі
Не на руках, то в серці мати
Болючі, чесні мозолі.

Робочому халатові

На пенсію пішов ти нині.
В реліквіях твоїй вік мине.
Ти дорогий мені, мій синій...
Бо в люди вивів ти мене.

Бажання

Природа скрізь утне свій витів
Мільярдами протиріч,
Хочу сонця і райдужних квітів,
Хвилювання і болю сторіч...

Хочу впитись в ранкові роси
Й охмілити в суцвітті трав,
Серце суму і радощів просить
В повноводді життєвих октав.

Не прошу, щоб все легко й просто
Бігло щастю та згоді навстріч, -
Я по лезах життя піду гострих
У мільярди його протиріч.

Не виповнилось й тридцяти,
Коли здалося, - вік прожито,
Втомилася без вину йти
В шляхи розвідані, відкриті.

Благаю, долі крутизна,
Стелися полум'ям прокату,
Щоб спить всього в житті сповна,
Згорать щоденно й оживати.

Анатолію Седіку

Мій добрий вчителю , повір ,
Що слів твоїх сувора криця
Знялась мечем , мов блискавиця ,
Сліпій подарувавши зір .

За гостре лезо меч візьму ,
І зраненою в кров рукою ,
В шляху , указанім тобою ,
В пустелі діамант знайду .

Бабунін заповіт

Я серце загартовую , мов сталь ,
Серед громів і бур , в гарячій зливі .
Втрачаєм сили іноді , нажаль ,
На дрібязки убогі , застарілі .

Тоді бабуню згадую свою ,
Той заповіт , який мені лишила , -
Скажи : "Я вище дрібязків стою !" -
В тій мудрості моя наснага й сила .

Та мудрість мене гордо підійма
Над всякою буденністю й безчестям ,
І вчить звіряти вчинки і діла
Вселюдським болем , совістю і честю .

Серед беріз

Серед беріз , у Підмосков'ї я ,
На Пролетарській вулиці , у Правді .
Жила й у Заповітах Ілліча ,
Та поруч , в Пушкіно , розкрию правду ,

В осінній день на світ з'явилась я ,
Як зазоріли гілки горобини .
Мене там двічі повернула до життя ,
Забравши шосту у сім'ю дитину ,

Катруся в Правді , тітонька моя .
Від бомб і голоду нас рятувала .
І чи існує плата за життя ?...
Вона її ніколи не чекала .

Старенька вибігла мене стрічатъ ,
І обняла , мов рідную дитину .
Її найдорожче пам'ять відчуватъ
В ці дні , коли зоріє горобина .

Серед беріз російських я стою ,
А з серця лине українська мова .
Я не запитую себе чому ,
Бо добре знаю , - то не помилково .

Мені тоді дев'ятий рік пішов ,
Як у нову сім'ю на Україну
Привіз мене мій батько . Тут ізнов
Мене прийняли , як свою дитину .

В районі Барішівськїм то було ,
На вулиці також на Пролетарській , -
Бабуня Ганна все своє тепло
Віддала дітям у часи митарські .

Бабуня теж з російської сім'ї .
Звучала поміж нас російська мова .
Та народилася любов в мені
До української Землі і Слова .

Тому сьогодні , де б я не була ,
Мені зоріють гілки горобини ,
А в серці скарбом щедрості й тепла
Цвіте і червоніє кущ калини .

VI розділ

На ліричних хвилях

Любов

Хто з вас повірив , що любов
У нашім віці не існує?
Невже застигла в жилах кров
Чи серце сліпне і не чує ?

Чи може , милий друже мій,
Не знаєш , що то означає ,
Якого кольору в житті ,
Яка на смак вона буває...

Неначе терен в листопаді ,
Буває іноді терпка ,
Солодкою , як мед , буває ,
Бува солоня і гірка .

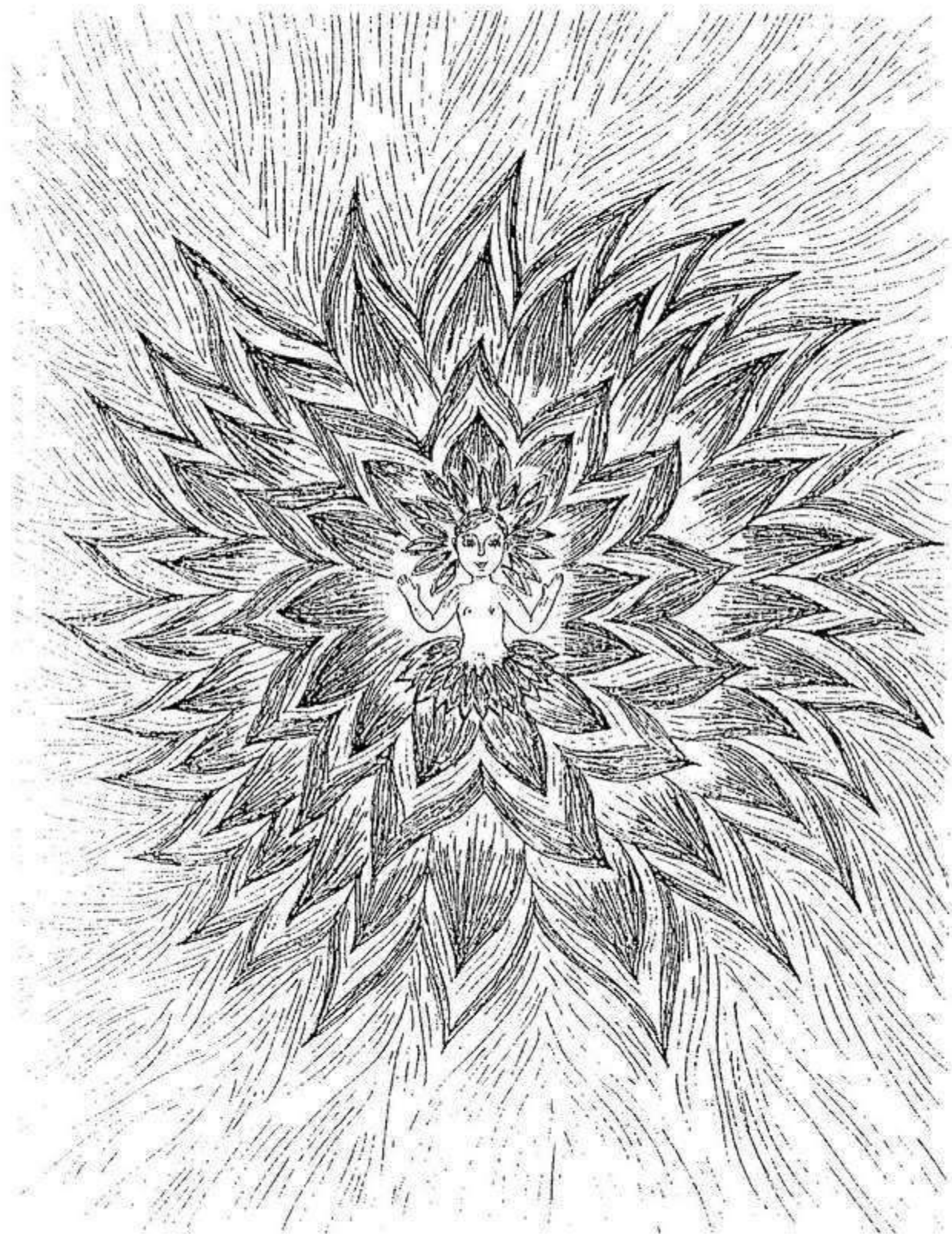
Вона багрянний колір має ,
Коли солдат в бою упав ,
Він нею землю напуває -
Ту , за яку життя віддав .

Зійдуть на тому місці квіти ,
Такі ж багряні , як та кров ,
Щоб завжди посміхались діти ,
Щоб вічною була любов :

Любов до рідної країни ,
Любов до праці , до життя ,
Любов до матері й дитини ,
Яка крокує в майбуття .

Все , чим живе жива людина , -
Усе народжує любов :
З любові родиться дитина ,
І з покоління в покоління
Все те ж повторюється знов ...

Так хто сказав , що застаріло
Оце прекрасне почуття ?!
Воно - одвічне , доки в жилах
Тектиме кров , а не вода !

Любов - то чара кришталева

Любов - то чара кришталева,
На святах сповнена до краю.
В ній хміль життя кипить травневий,
Своїм напоєм душу крає.

Іскриться в променях барвисто
Чи то від спраги знемагає,-
В своїх гріхах пречисто-чиста,
У грозах пристрастей безкрая .

Дзвенить кришталю у дні святкові,
Коли по колу йде між нами.
Не доторкайся до любові
Необережними руками .

Любов - то чара кришталева,
Адже ж вона розбитись може !
І повинь пристрастей травневих
Уже нічим не допоможе .

Елегія

Приходив до мене вітер,
Патлатий і босоногий,
Приніс у пахощах квітів
Легенду, що зве в дорогу .

Коли запалає серце
Коханням безмежно-щирим,-
Говориться в тій легенді,-
Знайди джерело єдине ,

Цілюще, дівочо-чисте, -
Над прірвою в диких скелях .
В щипах і трояндах барвистих
Сховала земля свій келих .

Піду крізь вітри, бурани
А треба - пішла б крізь грати,
Крізь спеку, сніги й тумани
Того джерела шукати .

Ітиму простоволоса,
Щоб у тернистій дорозі
Вітер розчісував коси,
Підняв, як впаду у знеможі .

Піду босоніж на скелі,
Залишу сліди багрові,
І дикі камінні пустелі
Побачать кохання в тій крові .

Вітри засурмлять у трембіти,
Здіймуть між гір тривогу .
Зійдуть на камені квіти,
Килимом встелять дорогу .

Роступляться дикі хаці,
Поклоняться низько віти
І поведуть до чаці
Джерельної напоїти.

Нап'юся водиці і руки
Помию, щоб втому здолати,
Щоб, повернувшись з розлуки,
Милому чисті подати .

Якщо розіб'ється глечик,
Що мала води набрати,
Не зігнеться мої плечі,
Не стану я дорікати

Долі, що шляхом тернистим
Мою не жаліла вроду .
В долонях ніжних та чистих
Нестиму милому воду .

Пий ці краплини іскристі,
Для тебе несла, коханий .
Може, любов моя чиста
З часом взаємною стане ? ...

Т.Н.

Може, ти - саме натхнення творчості,
Що буя в землі наprivесні?
Від твоєї щирої жіночості
На душі теплішає мені.

Вийдеш з хати - в темряві засвітиться,
Тиша посмішкою оживе.
Гляне парубок на тебе - й знітиться,
Ніби щось в собі відкрив нове.

Не люблю чванливої урочості,
Що з слащавого кокетства й чвар,
Від твоєї щирої жіночості
Оп'янієш, наче після чар.

Хлопче, шкіряную куртку
Продай для мене і Тані.
В години сумнівів й смутку
Вона принесе нам світання.

Одна в нас з Танею хата,
Один казанок і ложка,
Одним були ми багаті,
Та й зараз не бідні ні трошки.

Хлопче, продай, будь-ласка,
То буде на серце кольчуга,
Вкарбує в буденність казку ...
У відповідь: "Куртка друга"

На мені - тепло рук твоїх,
Ясний промінь очей твоїх,
Навіть стіни - у цьому теплі,
Що дбайливо мій дім зберіг.

На мені - спрага губ твоїх.
У кімнаті твоїй сміх застиг.
І, здається, що я зберегла
Те, без чого і ти б не зміг.

Минуть години, може й дні ...
І мить ота несамовита
Назавжди лишиться в мені
В сльозах прощальних, непролтих.

Може, тому люблю тебе,
Що в тебе не була в коханках.
Можливо, любиш ти мене
За те, що інших я кохала.

За те, що спрага почуттів
Застигла у буремнім зльоті,
Й назавжди лишиться в мені
В щемлячо - болісній гіркоті ...

І все ж нехай усе отак
Віднині лишиться надалі,
Щоби світили, мов маяк,
В житті незвіданого далі.

Не пригадаю, коли ніжною була,
Хоч пристрасть в мені завжди шаленіла.
Та щезла враз від рук твоїх байдужість зла.
У світлу ніжність твоя ласка одягла
Душі моєї райдужні вітрила.

**До мене ти прийшов
із небуття**

До мене ти прийшов із небуття
Заплутаними пізними стежками .
Болючим щемом сповнилось життя ,
Колючим терном стало поміж нами .

Терпкою ягодою стигне на вустах
Цілюще , ще невимовлене слово .
Чому ж воно , мов полохливий птах ,
Летить наосліп до гнізда чужого ?

Не зміг ти захистити мене від болю ,
Що впився в серце гострими шипами .
Тоді переболію я тобою ,
Як прірва часу стане поміж нами ;

Як стане опадать пожовклим листом
Шалених почуттів гаряча злива ,
І засрібляться сніговим намистом
Поезії джерела говірливі .

Але назавжди лишаться у слові
Троянди почуттів звінкоголосих ,
Розбудять вони промені ранкові
В твоїх холодних запізнілих росах .

Сонет недоспіваній

Приманна , гарна всім , коли заручена .
Її між сотні б інших ти уздрів , -
Мов подих вітру вранішніх полів ,
Мов квітка травня , солов'єм озвучена .

А стала б вона - пісня недоспівана ,
Тоді б її ти доспівать хотів ?
Щоб випити гірку отруту слів ,
Щоб ожила душа її розгнівана ?

Чи ти б узяв її хрещену громом , бурями ,
Щоб лід душі кривавий розтопить ?
І radoцями збагатить майбутніми ,

Та не коханцем бути , а любити ,
Для неї святом все життя зроби ,
Бо в неї й свята завжди були буднями .

Квіти полинові

Невже то легко , думаєш мені
Боротись проти власної любові ,
Коли душа в пекельному вогні
Спалити хоче квіти полинові ...

Ті квіти , що у серці розцвіли
І гіркотою наповняють слово,
Корінням у поезію вросли
І в ній забагровіли світанково .

Я кидаю під ноги їх тобі , -
Так промені дарує щедре літо , -
А ти себе закоханій юрбі
Роздарюєш навмисне , нарочито .

Для тебе квіти ті , мов килими ,
Які ти топчеш разом із юрбою .
Мабуть , нам зроду не промовить "ми" ,
Такі однакові і різні ми з тобою .

Я , не шкодуючи , віддам , - візьми
Плоди моєї гіркої любові ,
Щоб з літа і до самої зими
Цвіли у серці квіти полинові ...

Щаслива я , що любиш ти її

Щаслива я , що любиш ти її.
І я тому не заздрю , а радію ,
Бо дар любові із глибин душі
Підняв красу і воскресив надію .

Ніяким ревнощам в мені не прорости .
Нема мені суперниць в цілм світі ,
Бо ти - це я , а я - це друге ти ,
Як два сузір'я на одній орбіті .

Твої удачі , радощі й сім'я
Для мене недоторкані й святі ,
Та залишусь в тобі навіки я
В такій земній і незбагненній мрії ...

Я залишусь у злеті почуттів ,
І розіллюсь в твоїй гарячій крові ,
Щоб все задумане здійснити ти зумів
На паперті вселюдської любові .

Шкода

Шкода , що ти не знав мене раніше
У розпалі мого хмільного літа ,
Коли палала кров несамовито
І дерево життя було ніжніше ;

Тоді , як попереду ескадрону
Летів мій кінь в безодню непокори ,
Коли дзвеніли музикою шпори
На вітрі вранішнього передзвону .

Я нині вхожу в золотаву осінь
П'янким напоєм стиглого дозріння ,
Дзвенить чаклунська чара оп'яніння ...

Давай в щедротах осені попросим ,
Піднявши чару під небесну просинь ,
Налить напою вічного горіння ...

Тобі

О.П.

Ти - на моєму серці рана ,
З якої точиться поволі кров .
То заніміє в передрання ,
То заболить нестерпно знов .

Ти - в моїх думках біль прозорий ,
Що сподіваннями болить .
Ти - гірке щастя , солодке горе ,
Ти - неба ясною блакить .

Ти - незахмарене чекання
У безнадії грозівій .
Ти - надто більше , ніж кохання , -
Жагуча спрага у душі моїй .

Нехай стікає кров сльозою
Із серця , що поранив ти ...
Спасибі долі , що з тобою
Схотіла разом нас звести.

ПОДАРУЙ

Подаруй мені ніч, яснозоряну, в місячнім сяйві,
В снігових діамантах, мережані мріями сні,
В снігових простирадлах, в гарячім, нестерпнім чеканні,
На дзвінкому морозі цілунки жагучі, п'янки.

Подаруй мені день, запромінений, сонячно-ясний,
Відблиск сонця в очах і обійми міцних, ніжних рук...
Цей шматочок життя в моїй долі ніколи не згасне.
Я його, ніби скарб, пронесу через безліч розлук.

Кипить в мені кохання неземне
Дзвінким , хмільним , бурхливим водограєм.
Воно в безодню заведе тебе .
Чи звідти ти повернешся - не знаю ...

Щасливий , зачарований , сумний ,
Ти спрагло тягнешся до водограю ,
У вир його шалений весняний ,
Що барвами п'янкх симфоній грає .

Над прірвою моїх стрімких доріг
Ступаєш обережно і непевно .
Не знаєш , чи пройти ти ними б зміг,
Лиш повернутися б не зміг напевне .

В тебе очі з туману...

В тебе очі з туману,
Що між горами тліє,
Твої брови, як гляну,
Нижуть серце, мов стріли.

Твої руки - кайдани,
Що нелегко носити.
Твоє слово вогняне,
Може душу спалити,

Усі думи облутать,
Що не знаєш, що й чиниш.
Твої губи - отрута,-
Доторкнешся й загинеш.

Я ту вип'ю отруту,
Начіплю ті кайдани,
Без жалю і без смутку
В тім тумані розтану.

В сутінках вечірніх

В сутінках вечірніх
Викупаю серце .
Ти , мій світлий ранку ,
На мене не сердся .

В сутінкову пору
Вечорові крила
Віднесуть на мріях
У казкові дива .

У бузковій тиші
День віддасть дарунки
Чарівниці-ночі , -
Жадібні цілунки .

Щоб в бузкових шатах
Вечорова ніжність
Їм подарувала
У колисці вічність .

Аббасові Абдулі ,

відомому азербайджанському поету
і перекладачеві -україністу , який
розповів мені цю правдиву історію
із життя своєї родини , -ПРИСВЯЧУЮ.

Зайнаб

/поема/

Стривай-но , друже , зупинись ,
Послухай що було колись .
Щоб з часом в безвість не спливла ,
Жадаю я , щоб ожила
Ота бувальщина між нас ,
Що розповів мені Аббас .

Між гір у повоєнний час ,
Де грався малюком Аббас,
Де прихилив гнучкий свій стан
До Грузії Азербайджан , -
Там поруч батька Абдулли
Близькі їх родичі жили , -
Сімейство тітоньки Зайнаб ,
Якій дала багато зваб
Природа дивних тих країв ,
Ніхто торкнутися не смів
До кіс , що наче ручаї ,
До вуст коралових її .
В очах дві ватри , дві струни , -
Вогонь і сум несли вони .

Зайнаб із донькою жила .
І раптом радість в дім прийшла:
Війна , що йша , здавалось , вік , -
Скінчилась . Любий чоловік ,
На щастя повернувся з війни .
І стали радісні вони .
По - всякому в хазяйстві йшлося ,
Нелегко всім тоді жилося .
Відтоді майже рік пройшов , -
Розкрила радість двері знов ,
Майбутнім святом іменин , -
З'явився в їх родині син .

Була щаслива вся сім'я .
Дідусь вже бачив немовля ,
Немов насправді , не у сні,
Джигітом верхи на коні .
Не довго радість їх жила ,
Біда змією заповзла .
У горі , розпачі Зайнаб :
Раптово чоловік заслаб
Так тяжко , що вже лічать дні
Біля постелі лікарі .
Кого просить , куди іти ...
Ніхто не здатний допомогти ,
Надворі граючись , Аббас
Забіг до тітоньки в той час , -
Там ранком дядько ледь не вмер , -
Хлопчина злякано завмер .
Що в ці хвилини він застав ,
На все життя запам'ятав.
То він помітив ще здаля :
Зайнаб поклала немовля ;
Подалі від стіни й стола
Із хворим ліжко відтягла ,
Бере на руки немовля ,
В сльозах до серця притуля ;
Завмерла на коротку мить .
А потім почала ходити
Навколо ліжка . Ніби птах ,
Кружляла з відчаєм в очах .
І шепотіла щось вона
Із досвіта і дотемна .
Забилась донечка в куток ,
Боялася ступити й крок .
І тато перестав стогнати ,
Мабуть вже буде помирати .
Зайнаб дитя поклала знов -
Не бачила , як хтось зайшов , -
Угору руки підняла ,
Як перед взльотом два крила :
" О доле , ти пошли мені
Небесні сили і земні ,
Щоб він підвівся - я умру ,
Нічого більше не прошу ! "

Коли слова ці прорекла,
До ліжка тихо підійшла
І зупинилася над ним.
Вогненним поглядом своїм
Вп'ялась, прощаючись навек.
Поворухнувся чоловік ...
Щоб сил своїх віддати скарб,
Цілунком жадібним Зайнаб
До вуст коханого свого
Припала, щоб підняти його.
І, щоб віддати без вороття
З любов'ю і своє життя.
З надриву рветься і струна ...
Так знепритомніла вона.
Потому через кілька днів
Аул від горя онімів:
Зайнаб, окраса їх села,
Раптово із життя пішла.
Але слова її благань
Ввійшли в прийдешнє. Без вагань
Її доля вкоротила вік.
Зате одужав чоловік.
Підвівся через кілька днів,
Немов ніколи й не хворів ...
З тих пір пройшло чемало літ.
Їх діти, ніби дивоцвіт,
На щастя дужими зросли.
Вже й доньку заміж віддали,
Та довго син іще не міг
Привести щастя на поріг.
Всі дивувалися - чому?
Хотіли допомогти йому.
Багато відправляв сватів,
Аж доки в решиті-решт зустрів
Таку, що на весь світ - одна.
І так нагадує вона
Його матусю дорогу,
Її любов, красу й снагу
І вірність, що на все життя.
У неї - мамине ім'я,
Щоб крім усіх жіночих зваб
Повік жило ім'я ЗАЙНАБ.

Минає все на світі, крім любові

Вінок сонетів

"Доторком огняної квітки
папороті відімкну ваші душі,
лишившись незримим"

М. Мірошниченко

1

Минає все на світі, крім любові.
В житті - немов би в казці чарівній -
Серед цвітіння - раптом вітрової
Заманить в мандри ниви квітникові.

Накинуть ковдру сутінки бузкові
На землю сонну в тиші рятівній, -
Мов урагану й не було на ній, -
Зійдуть на небі зорі придніпрові.

В житті, немов на бистрині стрімкій,
Як вистояти серцеві малому
Супроти баговиння і стихій,

В буденні не заплутатись блідому,
Піти назустріч ранку осяйному?
Іскряться світлі промені надій ...

Іскряться світлі промені надій
З дитинства і до самого останку,
Мов вогник, що опівночі на ганку
Чекає рідного в пільмі німій,

В підмозі стане зірці провідній,
Не згасне до наступного світанку,
На крилах серце принесе співанку
Новонародженій красі земній, -

Тобі співанку першу, краю мій,
Тобі душі моєї оксамити,
Нестомленність на ниві трудовій,

Тобі - любов моя й жага творити.
Любов ніхто не здатний загасити,
Роки не відбиваються на ній.

Роки не відбиваються на ній, -
Любов, дарована у повнолітті,
Плоди дарує щедри, соковиті,
Терпкої зрілості міцний напій,

Настояний на гамі степовій.
Душа жадає досягти блакиті,
Вулкани в серці воскресає скриті,
Не знає меж у щедрості своїй.

В зимову ж пору віти калинові
Коханням на весільному столі
Розбудять нові пісні коліскові.

І понесуть їх дітлахи малі
З часів минулих у прийдешні дні.
Одвічні в небі зорі вечорові ...

Одвічні в небі зорі вечорові
Плетуть мереживо нових світів.
Притихлий вечір від краси зомлів,
Спустившись нишком у затон любові.

Не спиться місяцю-одинакові.
І він почути шепіт яворів,
Поглянути чи вже ромен розцвів,
В люстерка ночі закотивсь річкові.

Для кого з нас ці видива казкові?
Хто їх красою палко не горів!
Най переплавляться рядки прозові

В поезію невимовлених слів!
Зірки, що в гості вечір нам привів,
Шукають відображення ранкові.

Шукають відображення ранкові
Вечірні дива в ріках голубих,
Допоки соловейко не затих,
Виспіває свої пісні святкові.

У дні весняні, сонячно-медові,
На стежечках вологих лісових,
В садках квітучих сонних росяних,
Веселка звисла в дощовій підкові.

У тиші світлій вранішній дзвінкій
Щодня щезають всі вечірні дива.
У круговерті радісно - журній

Зникає враз веселка пустотлива,
Та знову в барвах з'явиться щаслива
На ніжнім сплеску безнадійних мрій.

На ніжнім сплеску безнадійних мрій
 Живими впливуть на світ надії .
 Не подолають їх стихії злії ,
 На берег тихий винесе прибії

На хвилі швидкоплинній і прудкій .
 Невпевненість розвіють вітровії .
 Добірні зерна виплекають мрії
 Серед дощів , у праці нелегкій .

Все збудеться , лиш сумніви розвій .
 Під мирним небом жити нам з тобою .
 Я вірю : на арені світовій

Віками розцвітатъ садам весною ,
 Прийдешнім ранкам спати за горою
 Ірїйно , затишно в імлі нічній .

Ірїйно , затишно в імлі нічній.
 Ніч поверта дорослому й малому
 У чародїйствї сонному , німому
 Бадьору свіжість з - під розкритих вїй .

Прозоро в серці , ніби чародїї
 Його чатує біля мого дому ,
 І не дає торкнутися нікому ,
 Лишаючи у німоті святїй .

Прокинулися барви світанкові ,
 Вінком вплелися у пташиний спів ,
 І розбудили у притихлій крові

Тї почуття , що вечір заповів
 Як йшов крізь ніч до вранїшніх полів .
 Чатує серце думи смарагдові .

Чатує серце думи смарагдові ,
 Щоб не пішли наосліп , навмання ,
 Дорогу їм показує щодня
 По вимощеній іншими основі .

Та їм навіщо сходи мармурові ,
 Чужа , незрозуміла метушня
 Від задуму і аж до визнання ?
 Солодші власні їм шляхи тернові .

А іноді ціною дорогою
 Жадають думи серце приручить ,
 Щоб спало собі тихе за стїною .

Лише в незрадну , вистраждану мить
 Поллються , щоб згоряючи любить ,
 Емоції рікою вогневою .

Емоції рікою вогневою
 По всіх світах сердешно-неземних ,
 Глибокий слід лишаючи на них ,
 Все навкруги заповнюють собою ,

Високою любов'ю і земною .
 Її настїй - на травах запашних ,
 На променях квітневих , від яких
 Амур у серце цілиться стрілою .

Своєю розмаїтістю обнов
 Заманює він нас в рожеві сіті .
 Облесливістю хитрою розмов

Готує нам тенета болю скриті .
 І почуття , сягаючи блакиті ,
 Наосліп проривають греблю знов .

Наосліп проривають греблю знов
 Стихійні сили владної любові,
 Підвалини мурують цементові
 Споруді світлій, вільній від оков.

На місці, де рутину поборов
 Буремний вітер з радістю у змові,
 Коли б листочки осені кленові,
 Почервонілі милий там знайшов ...

Та першою зорею провідною
 Завжди горітиме любов моя,
 У вічність піде гордою ходю

До тебе, рідна матінко - земля,
 До милого ж спізніле почуття
 Крізь ґрати заборон тече рікою.

Крізь ґрати заборон тече рікою
 Мое кохання ніжне і сумне,
 Гадалося, що пройде, промайне,
 Воно ж злетіло птахом наді мною,

Збігає річечкою говіркою.
 І тільки бідне серце не збагне,
 Де взяти мені слово чарівне,
 Щоб розлучитись милий нам з тобою.

Навіщо ти негадано прийшов
 Тоді, коли в садах цвітуть жоржини ...
 Для того, щоб подумалось немов

Любов підніме парус брігантини
 І вийде в море лагідної днини,
 Оновлена між мук і корогов?...

Оновлена між мук і корогов,
 В гріховності невинна і пречиста,
 Усміхнена, щаслива, норовиста -
 Любов, в яку коханий увійшов,

В моєму серці залишила шов,
 Мов низочку червоного намиста.
 Та посмішка весела, промениста
 Сховає глибше скарб сердешних змов

Там, де його ніхто б не віднайшов.
 І навіть милий сонячного ранку,
 Уваги не звертаючи, пройшов,

Подався б краще слухати веснянку.
 Най лишиться самотньою на ганку
 Володаркою гордою любов.

Володаркою гордою любов
 Іде туди, куди їй заманеться,
 Скоряючись лише велінню серця.
 Не жде вона сприятливих умов,

Щоб місяць ночі темної зійшов,
 Де треба плакати - вона сміється.
 Все їй простим і радісним здається,
 Не має звички зважувать улов.

Буває, гнеться тонкою лозою,
 Схилиючись до рідних берегів.
 Чи то стрілою цілиться меткою,

Мов блискавицею, з-під чорних брів.
 Не слухає, що розум повелів,
 Іде крізь шал весняною грозою.

Іде крізь шал весняною грозою
 Любов наївна, мила, мов дитя,
 Над прірвою іде без вороття,
 Пестливо-ніжною і вольовою,

Царівною примхливо-запальною.
 Вона - надія, пошук, відкриття.
 Без неї не продовжити життя.
 Вона - повітря й сонце над водою.

Добуті нею стяги пурпурові,
 Від неї вранішня зоря зійшла,
 Від неї доброзичливість у мові.

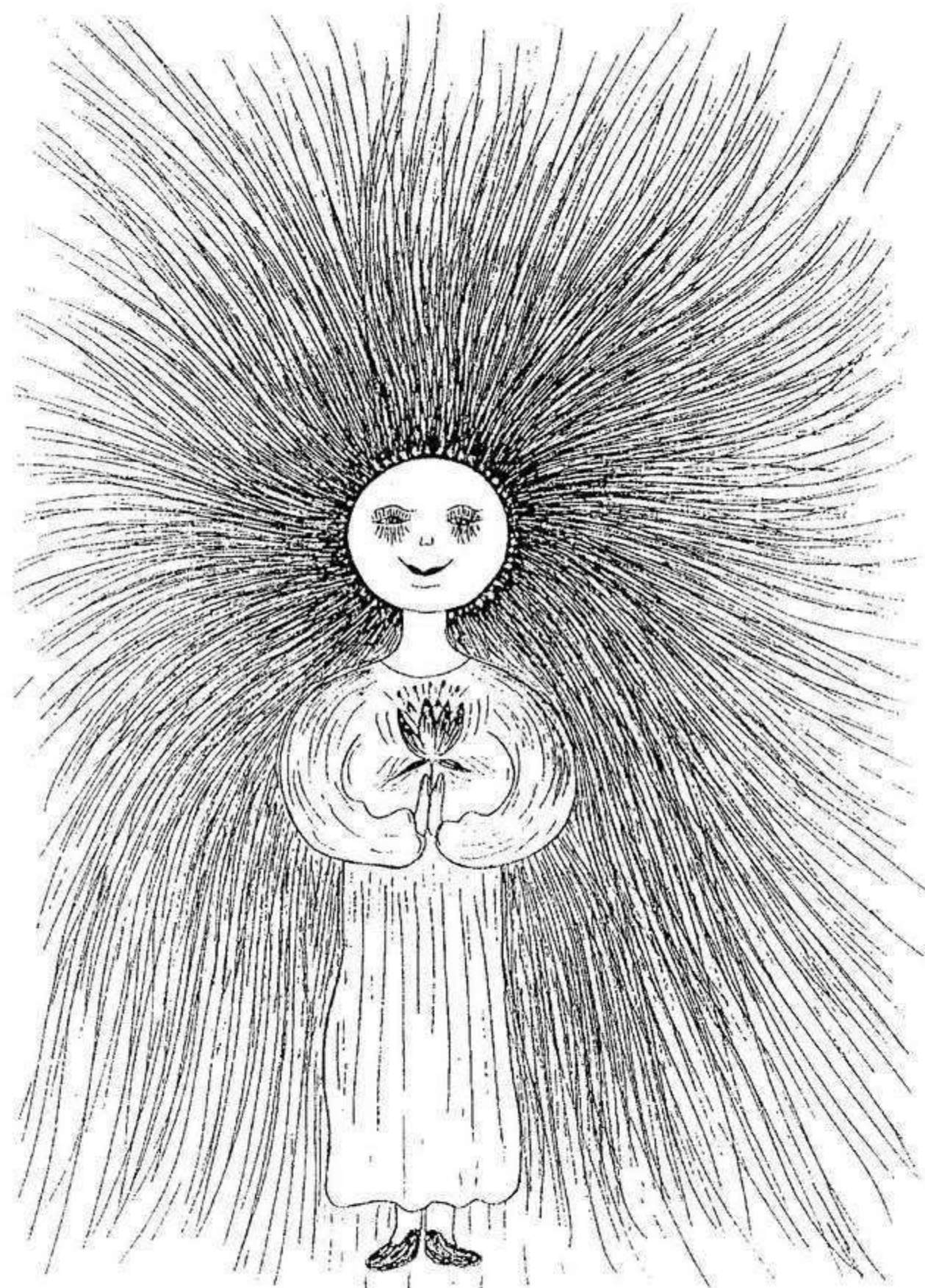
Її - наша вічна слава і хвала
 За мудрість, щастя, добрі діла.
 Минає все на світі, крім любові.

Минає все на світі, крім любові,
 Іскряться світлі промені надій,
 Роки не відбиваються на ній.
 Одвічні в небі зорі вечорові

Шукають відображення ранкові
 На ніжнім сплеску безнадійних мрій.
 Ірійно, затишно в імлі нічній.
 Чатує серце думи смарагдові.

Емоції рікою вогневою
 Наосліп проривають греблю знов.
 Крізь ґрати заборон тече рікою,

Оновлена між мук і корогов,
 Володаркою гордою любов
 Іде крізь шал весняною грозою.

VII розділ

Грюс Готт

Урок життя

Дивлюсь в чужому краї телевизор, -
І децю намагаюсь зрозуміть .
Раніше я й не мріяла про візу ...
Цей край лиш проклінала кожна мить .

Колись почула я німецьку мову
На набережній мирного Дніпра ,
І ненависть прокинулася знову , -
Пробачить наших жертв я не могла .

Та доля вчить нас діяти священно :
Веде до ворогів в критичну мить ,
Щоби відкрити людині откровення ,
Щоб істину могли ми зрозуміть .

Народи світу всі жадають миру .
І воєн не бажать матері .
Лише брудні політики-вампіри
Завжди нажитись прагнуть на війні .

Закони діалектики в Природі ...-
Нічим не можемо ми їх замінити .
Посіймо радість , доброту в народі ,
Щоб жити мирно , вірити і любити .

Коли було б потрібно вибрати друга
Між грішно-покаянних чи святих ,
Я б вибрала між тих , хто знав наругу ,
Між грішників , хто усвідомив гріх .

Урок життя , тяжкі випробування
Мене б учили як у світі жити ,
І усвідомити силу покаяння ...
Прощати , навчитись вірити і любити .

Знайдуться ті , хто вибір мій осудять ,
Говорячи поміж собою зле .
Так само між країн , як поміж людей ,
Я вибрала , Німеччино , тебе .

Коли збиралася в чужі краї , -
Одне я відчувала : треба !
Чи покарання , чи потреба ?...
Просила : " Доле , підкажи мені " .

Все сталося в житті , мов уві сні ,
Неначе в казці чародійній :
Послав Бог друзів і надію ,
Дав силу , радість , доброту мені .

Я філософські згадую закони ...
Вже й не запитую себе: "За що ,
Чому ти, доле, ставиш перепони? -
Бо за життя зароблено всього ...

Все чітко злагоджено в цьому світі , -
Немає випадковостей ніде .
То що робить : чи у сльозах прожити ,
Чи танцювать , коли журба прийде ? ...

Закон всесвітній тяготіння діє , -
І не дарма я опинилась тут .
„Для чого?“ - лиш запитувати смію .
Щоб кращій витанцьовувать маршрут .

Співають , дзвонять , дзвонять дзвони ,
Священним звуком омивають простір .
І духів злих у пекло гонять ,
А звідти , знаєм , вибратись не просто .

Злий дух згоріти має в пеклі ,
На Землю не вертаючись ніколи .
Брудні його діла запеклі ,
Мов двірники , з Землі змивають дзвони .

Крізь вікна липи пахнуть медом .
Пташиний хор , немов хорал ...
Розписувать нема потреби .
Хто з нас в цей рай не потрапляв !

Цей рай нам шле сама Природа ,
Дарує щедрю благодать , -
Як матери , для людського роду
Готова всю себе віддати .

Учитель

З'явився він , неначе Бог , -
У сяючому ореолі .
І ніби то було не в школі ,
А йшов на Небесах урок .

В очах , що осявали клас ,
Відразу танула неясність .
Вогонь його очей прекрасних
В ті дні зачарував всіх нас .

Тебе , Маріє , прославляє світ

Співа орган , довколо кличе дзвін ...
Дахи церков торують шлях до Бога .
І ця цілюща , праведна дорога
Несе тобі , Маріє, свій уклін .

Чужою мовою ті молитви
Нарешті в Мюнхені я зрозуміла .
Життя даруєш Духові у тілі , -
Для людства - втілення Природи Ти .

Дух вдосконалюючись на Землі ,
У Дім Небесний до Отця вертає
Через світи космічні і безкраї
Вогненно-чистим завдяки Тобі .

Грюс Готт!

Тебе вітаю я , Німеччино: " Грюс Готт ! " *
Лягли у терніях шляхи твої розлогі...
Багато маєш труднощів , турбот
За те , що збочила колись з дороги .

Зміцнів , омився в покаянні твій народ
В співдружності різноманітних рас і націй .
Тебе вітаю я, Німеччино : " Грюс Готт ! "
Живи в достатку , в мирі , без дотацій .

* Грюс Готт - Größ Gott - кланяйся Богові (німецькою мовою).

До долі власної редактором наймусь

Відомо , - доля в кожного своя , -
І не відмовиться , не замінити ...
Якщо важка , як з нею вік прожити ,
І з ким порадитися мала б я ? ...

До долі власної редактором наймусь .
Наймусь , можливо , за мізерну плату , -
Чи гідну згодом матиму відплату ? ...
За копійки редагувать візьмусь .

Журбу веселістю я заміню .
Я ворогів любитиму , як друзів .
І народившись наново у душі , -
Із смерті в життя вічне перейду .

Молитва

Благослови, Господь , того, хто може
Покаятись і усвідомить гріх ,
І тих , хто в покаянні допоможе
Прощенням і молитвою за них .

Не допусти майбутнім поколінням
Спокутувать колись гріхи батьків .
Пошли , Господь , прощення і терпіння ,
Любов і мир напротязі віків .

Я згодом в інший світ не боячись піду ,
Бо знаю : житиму у Дусі неодмінно , -
У планетарну вічність перейду нетлінну ,
Бо не прислужуюсь , - я Господу служу .

Із біографії автора

Валентина Петроченкова – журналіст з України .

Двадцять п'ять років вона працювала в кіно-матографі. Зараз проживає в Мюнхені . В 54 – х різних видан-нях газет та журналів бувшого СРСР було надруковано понад триста її репортажів, рецензій , статей, нари-сів...

У 1992 році вийшли в світ її книги "Путь к себе" та перша поетична збірка російських і українських віршів "Струни серця" . У 1998 році вона видає збірки своїх поезій "Зёрна Истины" і "Мы неземною связаны Любовью" ; У 1999 році – "Да будет воля Твоя" . У 2004 році – дві книжки поезій під однаковою назвою "Грюс Готт" російською та українською мовами , а також "Избранное" .

У 2005 році вийшла поетична збірка "От сердца к сердцу" – "Von Herz zu Herz" російською та німецькою мовами , де серед чотирьох авторів надрукована поезія В . Петроченкової , а також перекладені нею вірші двох німецьких поетів з німецької на російську мову .

Звернення до світої спадщини духовності та Науки позитивного мислення привели автора до виступів по радіо і в різних колективах з циклом бесід на тему "Ступени духовного восхождения" , чим вона займається і зараз .

Зміст

I розділ

Сліди людські

Все життя із іксів та ігреків.....	4
В житті усе , як в геометрії.....	4
Коли у розпачі тривога	5
Людині невродливій.....	5
Київські тополі.....	6
Навколо сонця обертається земля.....	6
Сліди людські.....	7
На кіноекрані.....	8

II розділ

Краю мій

Краю мій.....	10
Моєму Києву.....	10
Клавдієве.....	11
Навчальний бій.....	11
Виклик кидаю війні.....	12
Батькові дороги.....	13
Живу.....	14
Ой , росла берізонька.....	15

III розділ

Круглорічне

Різдвяна ніч.....	17
Зимо моя.....	17
Місяць березень.....	18
Розкрию я навстіж вікна.....	19
Напривесні.....	20
Літо.....	20
У літню ніч, у передранні.....	21
Осінь.....	21

IV розділ
Люблю життя

Надія.....	23
Роздум про щастя.....	23
Люблю життя я до нестями.....	24
Синові.....	25
Зломили грушу буйні вітри.....	25
Почуття.....	26
Сікстинська Мадонна.....	26
Його величність час.....	27
Ціна часу.....	27
Я маю слово – вічне диво.....	28

V розділ
Кредо

Кредо.....	30
Робочому халатові.....	30
Бажання.....	31
Не виповнилось й тридцяти.....	31
Анатолію Седику.....	32
Бабунін заповіт.....	32
Серед беріз.....	33

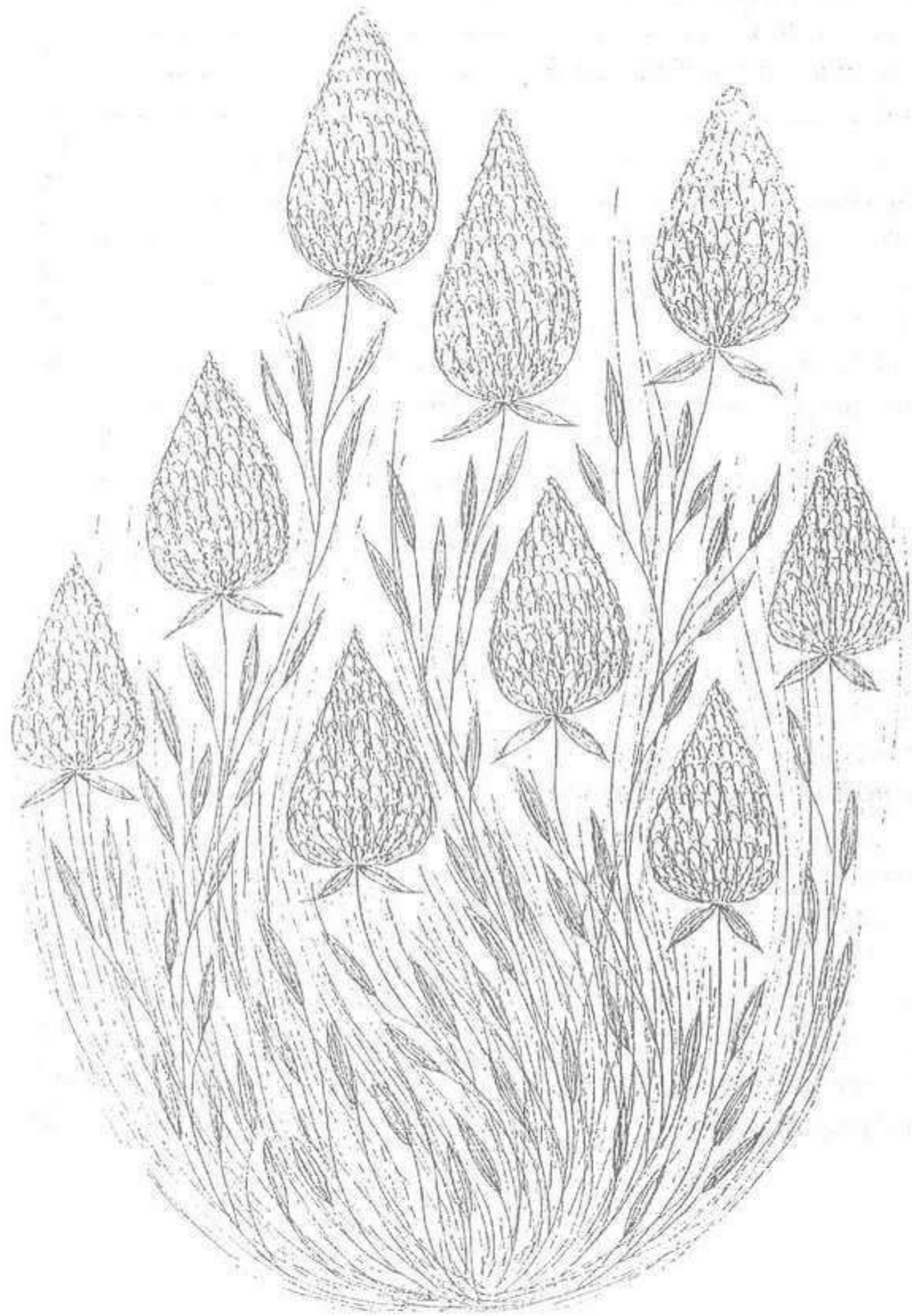
VI розділ
На ліричних хвилях

Любов.....	35
Любов – то чара кришталева.....	36
Елегія.....	36
Може ти – саме натхнення творчості.....	38
Хлопче.....	38
На мені тепло рук твоїх.....	39
Минуть години , може й дні.....	39
Не пригадаю , коли ніжною була	39
До мене ти прийшов із небуття.....	40

Не зміг ти захистити мене від болю.....	40
Сонет недоспіваній.....	41
Квіти полинові.....	41
Щаслива я , що любиш ти її.....	42
Шкода.....	42
Тобі.....	43
Подаруй.....	43
Кипить в мені кохання неземне.....	44
В тебе очі з туману.....	44
В сутінках вечірніх.....	45
Зайнаб (поема).....	46
Минає все на світі крім любові (вінок сонетів).....	49

VII Розділ
Грюс Готт

Урок життя.....	58
Коли було б потрібно вибрати друга.....	59
Коли збиралася в чужі краї.....	59
Я філософські згадую закони.....	60
Співають , дзвонять , дзвонять дзвони.....	60
Крізь вікна липи пахнуть медом	61
Учитель.....	61
Тебе , Маріє , прославляє світ.....	62
Грюс Готт !	62
До долі власної редактором наймусь.....	63
Молитва.....	63
Я згодом в інший світ не боячись піду.....	63
Із біографії автора.....	64

Творча майстерня „Осяння”
Мюнхен – Київ
2006